

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Demianiuk – Dzik

Protokolant: sekretarz sądowy Aneta Sobiepanek

przy udziale Prokuratora Wojciecha Fijałkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 stycznia 2016r.

sprawy przeciwko

E. K.

c. K. i E. z d. K.

ur. (...) w W.,

oskarżonej o to, że:

w okresie od dnia (...) roku do dnia (...) r. w W. działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry powziętym zamiarem doprowadziła Bank (...) w Ł. F. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2300 złotych w ten sposób, że założyła w/w banku rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy nr (...), a następnie wprowadziła w błąd pracowników tego banku co do środków na swoim rachunku i na podstawie posiadanych czeków o nr (...), (...), (...), (...) oraz dyspozycji ustnej dokonania wypłat bez pokrycia powodując debet na rachunku w kwocie 2300 złotych bez zamiaru jego spłaty,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. 12 k.k.

przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.

I. oskarżoną E. K. uznaje za winną tego, że w okresie od dnia (...) roku do dnia (...) w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich podstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem doprowadziła Bank (...) w Ł. F. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2300 złotych w ten sposób, że założyła w/w banku rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy nr (...), a następnie wprowadziła w błąd pracowników banku co do środków na swoim rachunku i na podstawie posiadanych czeków o nr (...), (...), (...), (...), (...) oraz dyspozycji ustnej dokonania wypłat bez pokrycia powodując debet na rachunku w kwocie 2300 złotych bez zamiaru jego spłaty tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje ją, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu wykonanie wymierzonej oskarżonej E. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr o (k. 30) pod poz. 2;

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy szczegółowo opisany w wykazie dowodów rzeczowych nr o (k. 30) pod poz. 1 nakazuje zwrócić pokrzywdzonemu (...) Bank S.A. z/s w W. (następcy prawnemu Banku (...) S.A. z/s w Ł.);

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 504 (pięćset cztery) złote powiększoną o podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej E. K..

Sygn. akt III K 1209/06

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i ujawnionego na rozprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu (...) E. K. udała się do Banku (...) SA w Ł. F.w W., gdzie założyła konto oszczędnościowo – rozliczeniowe o nr (...) oraz pobrała pięć sztuk czeków o numerach seria (...), (...), (...), (...), (...).

W dniu (...)dokonała na konto jednej wpłaty gotówkowej w kwocie 700zł, by następnie w dniu (...) dokonać wypłaty gotówkowej w kwocie 500 zł. Z kolei w dniu (...) w pięciu różnych oddziałach banków (...) S.A i (...) S.A. dokonała realizacji pięciu czeków na kwotę po 500 zł każdy. Na skutek tych operacji dokonanych czekami bez pokrycia, na rachunku powstało saldo debetowe w wysokości 2300 zł. Oskarżona nie dokonała spłaty zadłużenia, mimo wezwań i nie kontaktowała się już więcej z bankiem. W związku z tym w dniu(...) Bank (...) S.A. w Ł. złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez oskarżoną przestępstwa wskazując na posiadane przez siebie wiadomości, że przeciwko oskarżonej toczą się inne postępowania karne w związku z realizacją czeków bez pokrycia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonej E. K. k. 48, zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa k. 1-2, umowy k. 8-10, zeznań świadka W. P. k. 16-20, 631, czeków k. 11.

Oskarżona E. K. przesłuchana w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła złożenia dalszych wyjaśnień.

Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonej w zakresie przyznania się do zarzutu, gdyż znajdują one potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodach tj. zeznaniach świadka W. P., dowodach z dokumentów w postaci czeków i umowy z bankiem (...) co do winy i zamiaru oskarżonej wynika również z logiki i doświadczenia życiowego.

Sąd w całości obdarzył wiarą zeznania świadka W. P. - ówczesnego pracownika Banku (...) S.A. w Ł., który w oparciu o posiadaną wiedzę zawodową opisał czynności, jakie oskarżona wykonywała w związku z założeniem konta i realizacją czeków, a także zachowanie oskarżonej po realizacji czeków, kiedy to zerwała kontakt z pokrzywdzonym bankiem i nie reagowała ani na wezwania do uregulowania debetu, ani na wypowiedzenie umowy rachunku. Świadek nie znał oskarżonej. Swoją wiedzę powziął w związku z wykonywaną pracą. Nie miał on żadnego motywu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą. Zeznania świadka w pełni korelują z dokumentami w postaci zwartej przez oskarżoną umowy oraz czeków, których to dokumentów oskarżona w toku postępowania przygotowawczego nie kwestionowała. Sąd dokumenty te, jak również złożone przez bank zawiadomienie o przestępstwie uznał za w pełni wiarygodne i posłużył się nimi przy ustaleniu stanu faktycznego.

W oparciu o ocenione powyżej dowody i ustalony na ich podstawie stan faktyczny uznać należało, że sprawstwo i wina oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk nie budzą wątpliwości.

Przepis art. 286 § 1 k.k. określa przestępstwo polegające na doprowadzeniu w celu uzyskania korzyści majątkowej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania innej osoby. Należy uznać, że wprowadzenie w błąd polega na wywołaniu w świadomości osoby, która ma dokonać rozporządzenia fałszywego wyobrażenia o rzeczywistości. Wykorzystanie błędu polega natomiast na wykorzystaniu istniejącej już rozbieżności między rzeczywistością a świadomością tej osoby. Działanie takie musi zostać podjęte w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadzić inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Przy czym zaznaczyć należy, iż błąd musi dotyczyć elementu rzeczywistości mającego znaczenie dla podjęcia decyzji o rozporządzeniu mieniem.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że oskarżona wprowadziła pracowników banku w błąd. Najpierw podpisując umowę otwarcia rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego tylko po to, aby móc otrzymać czeki, a później je realizując bez pokrycia na rachunku i bez zamiaru spłaty zadłużenia.

Podpisując umowę o otwarciu rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego wytworzyła w drugiej stronie umowy przekonanie, że zamierza wywiązać się z przewidzianych tą umową zobowiązań. Typową bowiem i oczekiwaną postawą od kontrahenta jest dotrzymywanie postanowień zawartych umów. Jednocześnie jednak okoliczności niniejszej sprawy dają podstawę do wyciągnięcia wniosku, że już w momencie zawierania umowy oskarżona E. K. miała zamiar pobrać pieniądze z banku realizując czeki bez pokrycia. Za taką oceną zachowania oskarżonej przemawia całokształt okoliczności niniejszej sprawy. Po pierwsze transakcje dokonane na koncie, kiedy to oskarżona w dniu (...) uiściła kwotę 700 zł, aby już (...) wypłacić 500 zł, a po drugie czas i miejsce realizacji czeków. Oskarżona bowiem wszystkie czeki zrealizowała tego samego dnia, każdy w innym oddziale banków. Zważyć także należy, że oskarżona, jak wynika z ustaleń poczynionych przez pokrzywdzony bank, nie miała stałych dochodów ani żadnego majątku stanowiącego zabezpieczenie spłaty zadłużenia. Ostatnią okolicznością przemawiającą za realizacją przez oskarżoną znamion przestępstwa oszustwa jest jej zachowanie po zrealizowaniu czeków i powstaniu zadłużenia. Oskarżona bowiem nie podjęła żadnego kontaktu z Bankiem (...) S.A., nie odpowiadała na wezwania i, mimo podjęcia wypowiedzenia umowy, również na to nie zareagowała w żaden sposób.

Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 kk charakteryzuje się umyślnością i zaliczane jest do przestępstw kierunkowych. Może zatem zostać popełnione jedynie z zamiarem bezpośrednim i to w celu określonym w ustawie, jakim w wypadku czynu z art. 286 § 1 kk jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Okoliczności niniejszej sprawy niewątpliwie wskazują na to, że oskarżona świadomością obejmowała konieczność realizacji swoim zachowaniem znamion czynu z art. 286 § 1 kk i jednocześnie chciała tego. Ponadto jej zachowanie było nakierowane na osiągnięcie korzyści majątkowej. Jedynie w taki sposób można bowiem ocenić zachowanie oskarżonej, która nie mając zamiaru wywiązania się z postanowień umowy rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego i dostatecznych środków finansowych na koncie zrealizowała jednego dnia pięć czeków na ogólną kwotę 2500 zł.

Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie nie wystąpiła żadna okoliczność wyłączająca winę. Oskarżona była osobą pełnoletnią, dojrzałą, nie ujawniły się również żadne okoliczności świadczące o tym, aby działała w atypowej sytuacji motywacyjnej, miała zatem możliwość zgodnego z prawem zachowania. Nie wystąpiły również inne okoliczności wyłączające odpowiedzialność karną oskarżonej.

W związku z uznaniem winy i sprawstwa oskarżonej w zakresie zarzucanego jej czynu Sąd wymierzył oskarżonej karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd kierował się zasadami i dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k. Zgodnie z treścią tego przepisu, Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które można osiągnąć w stosunku do oskarżonej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie zaś do § 2 wymierzając karę Sąd uwzględnił przede wszystkim motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych

następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i jego zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Sąd uznał zatem, że stopień winy oskarżonej był wysoki. Oskarżona miała możliwość zgodnego z prawem zachowania, nie działała w atypowej sytuacji motywacyjnej. Ponadto oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim. Jej zachowanie nie było podyktowane nagłym zamiarem popełnienia czynu zabronionego, lecz zostało zaplanowane i przygotowane.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżoną, Sąd kierował się kryteriami wskazanymi przez ustawodawcę w art. 115 § 2 k.k. Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter dobra prawnego naruszonego przez oskarżoną, jakim w przypadku przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. jest własność, będącą podstawowym i konstytucyjnie chronionym dobrem prawnym oraz inne prawa majątkowe. Sąd rozważył okoliczności popełnienia przez oskarżoną przestępstwa, z których wynika, że oskarżona była wcześniej przygotowana do popełnienia czynu zabronionego. Sąd uwzględnił również rozmiar wyrządzonej przestępstwem szkody wynoszącej 2300 zł. W związku z powyższym społeczną szkodliwość przypisanego oskarżonej ocenić należało jako znaczną.

W ocenie Sądu kara 1 roku pozbawienia wolności jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekraczającą jednocześnie stopnia winy oskarżonej i zapewniającą realizację celów wychowawczych i zapobiegawczych w stosunku do oskarżonej oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd uznał, przychylając się w tym zakresie do stanowiska oskarżyciela publicznego, iż w stosunku do oskarżonej zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. W związku z tym zasadne było warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej na okres próby trzech lat. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczająca do osiągnięcia w stosunku do oskarżonej celów kary. Co prawda oskarżona jest osobą kilkukrotnie karną (karta karna k. 609-611), ale zgodnie z przepisami kodeksu karnego obowiązującego w dacie czynu przypisanego oskarżonej warunkowe zawieszenie wykonania kary jest możliwe nawet wobec osoby karanej w tzw. recydywie wielokrotnej. Oskarżona po raz ostatni była karana w (...) i od tego czasu nie weszła w żaden konflikt z prawem. Mając na uwadze też okres czasu jaki upłynął od daty popełnienia przez oskarżoną czynu, należało dać jej szansę, aby proces resocjalizacji przebiegał w warunkach wolnościowych. Trzyletni okres próby, będzie okresem wystarczającym do zweryfikowania prawidłowej postawy oskarżonej.

Nadmienić należy na koniec, że orzekając o odpowiedzialności karnej oskarżonej Sąd kierował się treścią przepisu art. 4 § 1 kk i uznał, że przepisy kodeksu karnego obowiązujące w dacie czynu zarzucanego oskarżonej były dla niej względniejsze nawet w sytuacji, gdy art. 70 § 1 pkt 1 kk przewidywał dłuższy niż obecnie okres próby. Zgodnie bowiem z art. 72 § 1 kk Sąd jest zobowiązany obecnie warunkowo zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności nałożyć na sprawcę przynajmniej jednej z obowiązków określonych w tym przepisie, chyba, że orzekł środek karny. Sąd co prawda orzekł wobec oskarżonej przepadek, ale na gruncie obowiązującego obecnie kodeksu karnego nie stanowi on już środka karnego.

Sąd rozstrzygnął również o dowodach rzeczowych nakazując zwrot następcy prawnemu pokrzywdzonego umowy rachunku, natomiast orzekł przepadek czeków, które bezpośrednio służyły do popełnienia przestępstwa.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 pkp zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd zasądził na rzecz adw. M. K. kwotę 504 zł powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę oskarżonej z urzędu. Sąd miał na względzie przepisy § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 3, oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.